

ближи до него и хвърли примка на врата му. Дивото животно се събуди, засмѣ се и остави да бжде водено като малко кученце. По пѣтя сръщнаха погребение. Погребваха едно дете. Животното се засмѣ за втори пѣтъ. А когато стигнаха до палата, засмѣ се за трети пѣтъ.

Като видѣ дивото животно уловено, царѣтъ се зарадва твърде много и още повече обикна Миряна. Ала царицата още повече се разгнѣви и съ своитѣ шестѣ слугини започна да мисли наново, какѣ да го погуби. Тя отиде при царя и му каза: „Знаеш ли, какво каза Мирянъ“? — „Какво каза? Той все има, какво да каже“. — „Каза, че можелъ да накара животното да говори“. — „Това не вѣрвамъ. Но ще го попитамъ самъ“. И царѣтъ попита Миряна. Ала когато Мирянъ отказа пакъ да е казвалъ такива думи, царицата отново се нахвърли отгоре му: „Каза ги, каза ги, мръсноко“! И Мирянъ още единъ пѣтъ бѣше заплашенъ съ смъртъ. Нѣмаше, какво друго да прави и призна. Тогава той отиде на двора, облегна се на единъ зидъ и заплака. Стариятъ човѣкъ пакъ дойде при него и го запита, защо плаче. — „Какъ да не плача, когато нѣ-

ма отърваване за мене?“. И той му разправи и сега всичко отъ игла до конецъ. — „Тѣй ли? — каза старецѣтъ—